

Holnap befut a királynő hajója

részlet

Nagy-Britanniának tizennégy tengeren túli tartománya van a világ különböző pontjain. A legtávolabbi a Pitcairn-sziget a Csendes-óceánon, délkeleti irányban tizenötezer kilométerre Londontól.

1767-ben fedezte fel a királyi tengerészet Swallow nevű hajójának legénysége, de a következő huszonhárom évben lakatlan maradt.

1790-ben ezen a szigeten kötött ki a Bounty brit hajó kilenc angol lázadóval és tizen-nyolc foglyul ejtett tahiti emberrel.

Jelenleg hatvanan élnek Pitcairn szigetén. Helyi elöljárókat választanak, akik a saját alkotmányuk és az angol jogrend szerint járnak el. A szigetlakók Nagy-Britannia állampolgárai.

– Láttad már, hogyan játszik a pitcairni ember a gekkóval? – kérdezi Veronica. – Kiengedi a befőttesüvegből, kineveti, a gekkó odavan, riadtan szaladgál a falon a bezárt szobában, amilyen ostoba, azt hiszi, ki tud surranni a szabadba. Láttál ilyet? Ilyen volt az életünk a szigeten.

*

Olyan volt, mint a gekkóvadászat, csak zárt térben. Ha felforrósodott a Fiúk alteste, a lányok kimentek az őserdőbe, üregekben rejtőztek el, felmászta a fákra, mert otthon sem voltak biztonságban. Hosszú órákat töltöttek a búvóhelyen. Három órát. Öt órát. Mikor menjenek haza? Melyik a megfelelő időpont? Ne csapj be, intuíció. Mert előre látható, hogy erőszak lesz. A férfiak jeleket küldtek. Viccelődtek. Megvárták őket a saroknál. Rájuk mosolyogtak. Az ilyen mosolyt nem volt szabad elutasítani. Ha egy lány visszautasította a mosolyt, az sértésnek számított. A sérelem pedig az első lépés az erőszakhoz. Szóval folyt a játszma. Ki jár túl a másik eszén? Rámosolygok, hogy meglegyen az öröme, de ne provokáljam. A tét – még egy nap anélkül.

De mennyit lehet nyerni egy ócska trüffel? Aztán mehetek újra – eldugott rejtekhelyre, félhomályba. Hova menjek most, ha itt megtaláltak? Mennyi ideig lapítsak? Hova menjek, ha megéhezem? Hova bújjak? Ha otthon vagyok – átjön a szomszéd. Az iskolában – ott a tanító. A polgármester elől is menekülni kell. Akkor az őserdőbe. És mert a sziget akkora, mint egy gyufaskatulya, változtatni kell a helyet. Újra meg újra. A legjobb menni. Úton lenni. Lavírozni.

A lányok a férfiak verejtékes munkájára voltak utalva, nap mint nap egymáshoz ért a könyökük. Nem szöktek meg Pitcairn-ról, pedig nem emeltek falat köré-

jük, nem volt szögesdrót, nem voltak őrk. Csak a hajó jött évente hat-nyolc alkalommal, ezt a polgármester üzletfele használta üzleti utakra.

A férfiak annyiszor követtek el erőszakot, ahányszor szükségét érezték, de annyiszor azért nem, hogy bűzleni kezdjen valami a sziget körül. Akkor hány-szor? Feltette valaki a kérdést magának, hogy ennyi pont jó, vagy most már túl sok lesz?

Azt hiszed, vadállatok. Úgy könnyebb lenne megérteni őket, könnyebb lenne elfelejteni mindent. De ez nem igaz. Buck például törődik azzal, hogy a gyerekeinek ne legyen rossz foguk. Jó szónok, ő számolt be Pitcairn politikai-gazdasági helyzetéről a ENSZ közgyűlésén.

Nem felejtessz. Senki sem maradt ki a gekkóvadászatból, átélte minden otthon. Senki sem állhatott félre, nem mondhatta: „Engem nem érint az erőszak”. Vagy elkövette, vagy elfordítottad a tekintetedet. Zabkását ettél, amikor hazért a lányod vértől mocskosan, sétáltál, amikor két szomszédod a bátyád lányát intézte el a bozótban. Nem könnyű most ezzel a teherrel élni az embereknek. Most nem járnak sétálni.

*

–Csak a mellet és a nemi szervet látták bennünk – meséli Veronika. – Hallgatóztam, közelednek-e a léptek. A föld dübörgött alattam, vagy a vér áramlott gyorsabban az agyamba. Segítséget hívní? Nem ismertem ezt a fogalmat. Csak magára számíthatott minden lány. Aztán nyilván minden lány a falhoz lapult. Még egymáshoz sem volt bizalmunk. Érted? Annyira szégyelltük. El sem tudom mondani. Az erőszakot nem lehet elmondani, leírni, nem lehet megosztani, nem lehet azt kérni, hogy vedd le rólam az erőszak terhét. Minden lánynak végig kell csinálnia. Megkérdezte valaki, hogy fájdalmas-e. Olyan utakon menni, amelyek a legnagyobb szörnyűségeket juttatják eszünkbe. Hiszen nincs sok út arrafelé, a fájdalmat pedig nem érzed. Az adrenalin miatt.

A bal szemöldök fölemelve, a jobb leeresztve. A bal az agyhoz tartozik, küzdeni akar, kérdezi, hogyan győzze le a borzalmat. A jobb szemöldök rettegést árul el, a legrosszabbat várja. A száj nagyra nyílik, artikulálatlan hangot ad. Gyors fejmozdulat a félelem, menekülőutat keres, és ha nincs, a közvetlen környezetet kémleli: hol egy ásó, egy kalapács, egy balta? Nincs. Az ember védekezve nyújtja ki a kezét: kerítés, kőfal. Lehunyja a szemét. Mozdulatlanul áll, levegőt sem vesz. A szíve dörömböl a bordái alatt. Libabőrös lesz, remegnek az izmai. Úgy néz ki, mint akit ájulás kerülget, ijesztően sápadt az arca. Görcsösen ráng az ajka, összeszorul a torka. Kimeredt szemmel néz egy pontot. Összeszorítja és kinyitja a tenyerét, nem tudja, miért. Ha a rettegés eléri a csúcát, mintha rémséges kiáltást hallana. De hallgatunk, nincs semmiféle kiáltás. Elönt a veríték. Eleryednek az izmok. Ilyen pszichoszomatikus tünetek léphetnek fel a rettegéstől közvetlenül az erőszak előtt.

– Annyi szokás van, amit nem tudok megmagyarázni. Például valahányszor elment tőlem, narancsot kellett ennem. Nem tudom, miért. Vagy amit a szoknyámmal csináltam. Tizenkét-tizenhárom éves lehettem. Levettem a szoknyámat, és azt mondtam: ide nézzetek! Szükségem volt arra, hogy nézzék. Túl kicsi volt ahhoz,

hogy megnevezzem, megértsem. Magamra vettem a bűnt. Bezárkóztam a szobába, a csiklómmal beszélgettem. Azt mondtam: csúnya nuni, csúnya.

*

Egy szökevény:

– Mindig rejtve történt. Talán nem voltunk résen. Nem tudom, mikor vesztettük el a kontrollt. Talán 1968-ban? Akkor függesztette föl a pitcairni járatait az utolsó kereskedőcég. Attól kezdve csak arra számíthattunk, hogy véletlenül erre jár egy hajó. Emlékszem. Buck tizenhat éves volt akkor, és egy kihajózó szkúnert nézett. Bizonytalanná vált a sziget jövője. Féltünk az éhségtől, az elszigetelődéstől. Buck nem félt. Lehet, hogy akkor támadt fel benne először a felelősségérzet? Ő volt a sziget jövője, a Gang reménye. Csak pitcairni születésű férfiak tartoztak a Ganghez. A többiek betértek, idegenek, árulók akkor még nem voltak. A betértek kényelmetlen a négy négyzetkilométernyi területen. Az idegen igazságtalanságról beszél, az áruló pokolról.

*

1968.

Egyik nap meggyújtották az aljnövényzetet az erdőben, leégett a sziget egy része. Azt mondta az egyik öreg: „El kell rendezni a Fiúk dolgát”. Így hívták őket – a Fiúk.

Todd Watkins kisgyerekora óta érezte, hogy nem ér annyit, mint Buck Nelson. Nem olyan pitcairni (görbe) az orra, nem olyan dús a szakálla. Ráadásul félénk volt, és elnyelte a mondatok első szavait. A szavai nem adták vissza a gondolatait.

– Úszol velem egyet, Todd? – kérdezte Zelda, Todd húga.

– Inkább a kecskékhez megyek.

Egy másinak, Bourne Woodnak azért támadtak komplexusai, mert a szülei az öccsét, Philt árasztották el a szeretetükkel. Később agresszív lett.

Más eset Nico Padgett. Ő dolgozott Miriam nénikéje földjén, valahányszor a néni migrénre panaszkodott. Elnevezte valaki Hálnak, mert olyan volt a pillantása, mint egy álmatag angolnának.

Ott volt még Brayden Nelson, de ő többnyire hallgatott.

Ha Új-Zélandon vagy Norfolkban éltek volna, biztosan nem verődnek falkába, nem vadásznak albatroszra, nem zárnak gekkókat mézesbödönbe. Pitcairnen viszont egymásra voltak ítélve, mint a liftben rekedt utasok.

Nagyon gyorsan feledésbe merült, ha elkövettek valamit, ezért amikor beszédtek a Doris Bale patikájából lopott pszichotróp szereket, megúszták dorgálással. Más csibészségekért kerültek az öreg Mandy Watkins elé, ő pedig ezzel a semmitmondó intellemel intézte el: „Tiszteld a Bibliát, fiam”.

A lányoknak megvolt a maguk dolga: Veronica kosarakat font fűzfavesszőből, és ha kikötött egy hajó, egy dollárért eladta a tengerészeknek. Erin és Grisel a szüleinek segített az avokádóültetvényen, szabadidejükben pedig kókuszlevélen csúszkáltak le a Legmagasabb Dombról.

– Megvolt a fiúk világa és a lányok világa – mondja évekkkel később Veronica. Ezek a világok egy elhagyott műhelyben találkoztak, száz lépésre a templomtól. A fiúk felhúzták a lányok blúzáját, és a tetőig repültek a faforgácsok. Néha az ablakhoz lopakodott a lelkipásztor, ott leselkedett.

A lakosok mintha nem vették volna észre ezt a kedvtelését. Hiszen olyan társadalomban éltek, ahol megbocsáthatók az emberi gyengeségek. Hittek a lelkipásztor szavának, aki azt mondogatta, hogy hitelesebbek lesznek a prédikációi, ha figyelni az életet. Aztán elhagyta a szigetet.

A szigetlakók öt előtt keltek, és napnyugtáig dolgoztak. A nők erősek voltak, a kezük fekete a földtúrástól. Az öreg Judith és a lányai negyvenkilős batátászsákokat cipeltek a hátukon.

– Vagy éhesen jártunk, vagy jóllakottan. Nemegyszer öt hónapot is vártunk az áruszállító hajóra. Hiába volt ezer fontod vagy egy shillinged; ha nem jött hajó, nem ért semmit a pénz. Egy idő után elfogyott az olívaolaj, próbálkoztunk maniókával, de sugárban hánytunk tőle. Aztán a földet túrtuk élelemért, mint az állatok – meséli Atkins. – Nem volt a szigeten annyi ruha, mint ahány lakó, ezért közös és átmeneti volt a ruhatár. A bácsikámnak csak egy pulóvere volt, alul semmi. Aztán készített ebből a pulóverból egy-két alsógatyát.

A tizenötödik születésnapjára kapta az első nadrágját.

– A lányok rongyokban jártak, kilátszott szinte mindenük, csábítóak voltak, mi meg elvittük őket narancsot szedni, és lestük, ahogy fára másznak.

Néha feltűnt a láthatáron egy hajó, Carl Nelson ilyenkor négyet kongatott. Így jelezte az Áruelosztás Napját. A lakók abbahagyták a munkát, mentek a térre üzletelni a matrózokkal. Az elsüllyedt Bounty-roncsról származott a harang.

Egyszer a sziget közelében kötött ki egy új-zélandi teherhajó. Alan McLyry kapitány több mint nyolcszáz kiló fagyasztott marhahúst hozott. Előtte Amerikába vitték a rakományt, de a vevő csődbe ment, és kútba esett az ügylet. Törvény tiltotta, hogy visszavigyék a húst Aucklandbe.

A lelkipásztor felmentést adott (a hetednapos adventisták nem esznek marhát), és minden család kapott harmincnégy kiló húst. Egy hétig ették, a maradékot besózták és elvermelték nehezebb időkre.

Sabbat napján Carl egyet kongatott az istentisztelet kezdetekor. A szigetlakók a főút melletti templomban gyűltek össze, és hálaadó zsoltárokat énekeltek. Debrah közbenjárást kért tizenhét éves kislánya érdekében, aki elszökött Pitcairnről, és utcalány lett Aucklandben.

Délután tartották a mulatságot, eljött szinte az egész sziget. A felnőttek teáztak a verandán, a gyerekek bementek a hálószobába, Richie gitározott nekik. *A She'll be coming 'round the mountain when she comes* című dalt játszotta.

Csendben hallgatták, meg se mozdultak. Tilos volt a tánc a Pitcairn-szigeteken, amióta néhány szigetlakó részt vett egy tahiti szexorgián. A sziget legidősebb asszonya szerint ott is a táncsal kezdődött minden, de erről a szégyentelen útról már más lélekkel jöttek haza az ismerős testek.

A sziget egyetlen rendőre, Vernon Padgett örködött a biztonság fölött. Esténként benézett az ablakokon, ellenőrizte, otthon vannak-e a férfiak. Állítólag ez jót tett a családi életnek. Néha a helyi kapitányság priccsén kötöttek ki a górombább férfiak, hogy lehiggadjanak egy-egy házastársi perpatvar után. A pit-

cairniek viszont szilárdan állítják, hogy Julia és Eldon Carter esete óta üres a fogda.

1936-ban a Carter házaspár tagjai megpróbálták megölni egymást. Julia padlósúroló port szórt a férje teájába. Eltervezte: „most megölöm, és nem tudja meg senki”, mert a szigeten akkor még nem volt orvos. Eldon viszont hamar kiokádta a mérget az ablakon, a bíróságon pedig azt vallotta, hogy ilyen jól még sose volt. Azt is letagadta, hogy pisztollyal lőtt volna a feleségére. Egy tyúk járkált a konyhában, neki pedig húslevesre támadt gusztusa.

A szigetlakók állítása szerint 1895-ben történt az egyetlen gyilkosság. Harry Nelson megfojtotta a feleségét és a lányát. Egyesek azt mondják, féltékeny volt a felesége fiatalabb szeretőjére, mások szerint újra akart nősülni.

Azután már büszkén teszik hozzá, hogy bűneset nélkül teltek a rákövetkező évek. A Pitcairn-sziget lett a hetednapos adventista egyház mintaállama. Világszerte terjesztettek egy brosúrát, amely azt hirdette, hogy a Bounty lázadóinak leszármazottai megszabadultak a bűntől, és boldogan élnek a teljesen adventizált szigeten. Több tucat nyelven kiadták.

A Fiúk felnőttek, egyre fontosabbnak érezték magukat. Nagyobb felelősséggel ruházta fel őket a közösség: csónakokat építettek, és halászni mentek. Volt mit enniük az idősebb szigetlakóknak. A Fiúk házakat, utakat építettek, elriasztották az amerikai bálnavadászokat, akik kikötöttek a szigeten, és zaklatták a pitcairni nőket. Egy idő után már nem született olyan döntés, sem nagyobb, sem kisebb súlyú, amelyben nem vettek részt a Fiúk. Buck volt köztük a legnagyobb tekintély.

– Amióta az eszemet tudom, ő volt a sziget esze. Erős, ravasz, nyitott ember. Kifaggatta a matrózokat a technikai újdonságokról. Ő vezette az első autót, a sziget két kocsija közül az egyiket. Hogy minek? Presztízből. Mert hát hova megy vele? – teszi föl a kérdést a szigetlakó, és percnként kitekint az ablakon, nem hajt-e arra valaki. – Reggelenként ingerülten, harapósan járt. Kellott néhány szóváltás, parancsokat osztogatott a feleségének, attól visszatért a jókedve. Fiatalon nősült. Pennie-t megtanította arra, hogy állandó készenlétben legyen, ugorjon minden csettintésre. Az asszony szinte meg se szólal, görnyedten jár, mintha veréstől tartana. Ha Buck tudna olvasni a gondolatainkban, minket ölne meg elsőként. Az a baj, hogy szükségünk van Buckra.

Volt egy istenfélő asszony, aki fölnevelt három lányt, de még mindig fiúért imádkozott. Amikor kiderült, hogy végre fiút vár, repesett örömeiben. Többet ér egy fiú, mint három lány, mondogatták az unokanővérei, de amikor a magzatnak leállt a szívverése, nem tudták, mitévők legyenek. Az asszonynak felszökött a láza, eszméletét veszítette.

Buck volt az, aki megmentette. Időben kihúzta belőle a gyereket. Hideg fejjel, sebészkezzel. Precízen fölvágta, egy kaliforniai professzortól kapta az utasításokat telefonon, műholdon keresztül. Nem volt orvos a szigeten, Buck pedig csak egy hathetes fogtechnikusi tanfolyamot végzett el Új-Zélandon. Meg volt jogosítvány a markológépre.

– Azt hittük, micsoda szerencse, hogy ha lesz egy markológép, akkor többet építkezhetünk. De nem így lett. Buck pótolhatatlannak hitte magát, és már csak a markolóval foglalkozott. – A szigetlakó vállat von.

Egyszer dühében áthajtott az egyik szigetlakó telkén, és azzal fenyegette, hogy a földdel teszi egyenlővé a házát. Úgy használta a markológépet, mint egy tankot a háborúban.

– Az irányít, aki a kormányt fogja – mondta.

Egy nő meséli:

– Buck olyan filmeket tanulmányozott, ahol brutális verekedések zajlanak. Nem egyszerűen élvezte és nézte őket. Olyan jelenetekhez tekerte a szalagot, amelyeknél minden jobb érzésű ember behunyja a szemét. Nem azokhoz, ahol recsegnek a csontok, hanem amikor a pusztá gondolatra is kiráz a hideg, hogy valami megreccsenhet. Egyszer odament egy szigetlakóhoz, akit utált. Egy szakadéknál álltak, egy méterre egymástól. A szemébe nézett, és fölvetett egy követ, egy érett narancs méretű bazaltot. Fogva tartotta a férfi pillantását. Hallgatott. Aztán bedobta a követ a szakadékba. És elbicegett.

Gyerek volt még, amikor leesett egy állványzatról, és összezúzta a combcsontját. Miután összerakták a térdét, kiderült, hogy a lába öt centivel rövidebb lesz. Mindenki el tudott volna futni előle, de ha odáig fajult a helyzet, csak álltak bénultan, várták, hogy mozduljon.

Braydentől is félték. De másképp. Braydenben nem volt annyi ravaszság, a lapátkezeléssel viszont fákat tudott kicsavarni a földből.

– Ostoba volt, és ezt tudta is. De a közösséget szolgálta a testi erejével – meséli a szigetlakó.

Történt egyszer, hogy kikötött egy hajó, a tengerészek túl sokat kértek az áruért, mire Brayden dührohamot kapott. Nyakon ragadott kettőt, és addig csapkodta egymáshoz a fejüket, míg engedtek az árból. Fröcsögött a nyála, úgy kiabált: nekünk ez jár!

Állítólag úgy összeverte őket, hogy belázasodott.

– Egy vadállat despota, de úgy szolgált minket, mint egy rottweiler. Rábíztuk, hogy tárgyaljon a hajósokkal. Tudott alkudni. Hálával tartozunk neki – magyarázza egy másik társuk.

A Pitcairn-szigeteken minden emberi viszony a hálán alapul. A szigetlakók ügyelnek arra, hogy ne legyenek adósai senkinek, előbb-utóbb mégis mindenki mindenkinek tartozik valamivel. A szívesség értékesebb valuta, mint a dollár, ezért hiába utál a rokonod, akkor is beugrik az óceánba, hogy kimentsen. Tudja, hogy egyszer lerovod a tartozásod.

Aki több szívességet viszonzott, az magasabban áll a közösség hierarchiájában. Aki mindenkinek adósa, az nem utasíthat vissza senkit.

*

Tombolt a vihar. Öt emelet magas hullámok csapkodtak. Az egyik elragadta Zeldát, besodorta az óceánba. Buck, Brayden, Garwood és Bourne sietett a segítségére. A majdnem biztos halálba ugrottak, de megmentették.

– A drága Fiúk – mondta állítólag a kimentett nő. Arról nem beszélt, hogy milyen módon róttá le a háláját.

– Nélkülük nem maradt volna életben a sziget – véli egy nő. – Még az ötvenes években is a talicska volt az egyetlen nyersanyagszállító eszköz. Egész napos

munka volt a tüzelőgyűjtés. Nők festették ki a házakat, ők tisztogatták az utakat, dolgoztak a veteményesekben, de a Fiúk teremtették meg az esélyt a szigetnek a túlélésre. Sok mindent megengedtünk nekik. Tisztelettel bántunk velük.

– És nem akartál másképp élni? Valahol máshol?

– Nekem ez az otthonom.

*

Az éjszaka nem volt alkalmas időpont az erőszakra. Éjjel benzint lop az ember, a szomszéd fát mérgezi, ha már nem látni át rajtuk. Az erőszak a nappalhoz tartozott. Mint az evés. Ha éhes vagy, leszedesz egy mandarint. Természetes gesztus.

– Az volt a legveszélyesebb, ha leállt a munka. Tarthatott egy napig vagy egy hónapig is. Nem volt feladat, el kellett ütni az időt valamivel. Unalomból fakadnak a legdurvább bántalmazások – mondja Veronica mintegy mellékesen; közben a lakkot mossa le a körméről. – Nappal félttem a legjobban. Amikor citromot szedni mentem, mindig nézegettem, jön-e utánam valaki. Ez meg is maradt. Nappal fog el a szorongás. Estéknént ritkábban. Ezért szeretem a legjobban az estét minden napszak közül.

*

Aznap kiment a mezőre. Virágot szedett, csokrokat kötött. Kettő már kész volt. A harmadik nem. A férfi motoron érkezett. A harmadikat eldobta.

Megjegyezte az imbolygást. Mert aki védekezik, az megmerevedik, megszül. Aki tényleg tehetetlen, annak ellazulnak az izmai.

– Azt ismételte egyfolytában, hogy szeret és szeret. Simogatott, aztán ájulásig. Imádkoztam, hogy szeressen ki belőlem. Az unokatestvére félszeg volt, tőle nem is félttem. Sajnáltam. Pattanásos volt az arca, és rossz a lehelete. Mint a lehelet karikatúrája. De nem nevettem ki, a biztonság kedvéért. Ott volt még a nagybátyjuk. Az arca ragyás, borostás, és hagymaszaga volt. Abban a meggyőződésben élt, hogy a spermája manna. Rossz ember volt.

– Rossz?

– Utána véresre sikáltam magam, lekapartam a hegeket. A többi lány is lekaparta.

*

Első lány.

A méhek elől menekült. A férfi motoron hajtott mellé. Gyere, ott a dombon vannak mandarinfák. A lány felült mögé. Egy faháznál álltak meg. A lánynak elpárolgott a bizalma. A férfinak heves, átható pillantása volt. Csak ne szólj senkinek. Mert megint jövök.

Aztán a lány ott állt, nem emlékszik, meddig. A keze megdermedt, a teste feldagadt.

A férfi írt neki szerelmes levelet. Félbehajtotta. Zörgött a kilinccsel. Odarakta

a párnája mellé. A lány alvást színlelt. Ez nála történt, a hálósobájában. A motorozás utáni éjszakán. A férfi huszonhét éves volt. A lány tizenhárom.

Attól kezdve félálomban töltötte az éjszakákat.

Második lány.

Narancsokat vágott nedvdús szeletekre – jött a férfi. Aludt – jött a férfi. Otthon ült az apjával és az anyjával – akkor is jött. Az apja azt tanácsolta az anyjának: tömd be a füled vattával.

Másnap az apja halászni ment a támadóval. Eltelt egy év, és az apja belekötött a férfi lányába, a saját unokahúgába.

Harmadik lány.

Hallgatott vagy kiabált. Nem bízott a beszédben. Annyiszor elmondta: hagyj békén! Ezért inkább hallgatott, amikor elvitték, hiszen a kiabálás sem védte meg.

Egyszer a levélzörgés árulta el a kukoricaföldön. Máskor a szél fújta el a kertben száradó lepedőt.

Levadászták, mondta.

Negyedik lány.

Azt mondták róla: vendégszerető, engedelmes, de fokozatosan enyészett el az akarata. Ők ölték ki belőle. Kicsi korától kezdve pirult a férfiak előtt, de amikor levetkőztették, akkor elsápadt. Mint egy alma.

Egyszer százlépésnyire a házuktól támadták meg. A talajon huzakodtak. Nagyon vizes volt a föld eső után. Aztán legyűrték, egyik a másik után, káromkodva.

Megjegyezte a bakancsukat. Sót hordott rájuk a tengeri szél. Be voltak zsírozva. Búzlóttek.

Ötödik lány.

Félt a nagypjától. Szeretett nagyokat enni meg inni az öreg. Aztán úgy ment haza, mint egy rák. Azt mondták róla: húst evett, húst nemzett. A lány még nem tudta. Tizenkét éves volt, amikor a nagypja először nyúlt hozzá. Azután már nem látták józanul.

Mire gondolhatott? Miért a nagypja? Öt perc, aztán békén hagyja? Csak egyszer lehet elvetélni, vagy többször is? Hát az öregnek mi járhatott a fejében?

A lány arra gondolt: lehet, hogy hagyott volna játszani, ha nem húzom föl a szoknyámat.

Hatodik lány.

Rogyadozik a lába, a hasa megfeszül. Úgy döntött, hogy lehunyja a szemét. Óvatos lesz-e a férfi? A lány a földszintre került. Hason. Egy pontot nézett. A foltok között csillogott a Csendes-óceán.

Hetedik lány.

Egy fa alatt üldögélt a gyümölcsösben. Mandarint evett, egyszer csak abbahagyta a magok köpködését. Az a férfi a verésben lelte örömét: most ellátom a bajodat.

Utána feküdtek a meleg földön, függőnyt vontak köréjük a fák. Mások azt hihetnék: szerelmes séta, egy boldog pillanat; a lány elnevette magát tehetetlenségében.

Megint az első.

A szeme sarkából látta, ahogy az a másik bámulta őt, bámulta őket a homokban. Fölemelte a kezét, kinyitotta a száját, ostoba arccal, csöndben, fontolgatta, hogy zavarja-e meg őket. A férfi azt mondta: bátyóka, pihenj. Megint én jövök.

Még néhányan.

Mosolygósak, izzadtak, mangót szeretnének. Nem a megfelelő ösvényen mentek. A nővére elszaladt. Ő két tűz közé került. Olyanok voltak a percek, mint a nehéz kövek, szél kavarta a homokot. Megjegyezte, mit mondott a műsorvezető a rádióban, valahol messze: szervusztok, barátaim. Szép napunk van ma.

*

Veronica sokáig nem mondta el a nővérének, ahogy a nővére sem mondta el neki. A Fiúk arca, tekintete, lehelete még ma is élénken él benne.

A Fiúk állítólag még magányosabbak lettek minden gonosztettük után. A magányosság készíthette őket a gonosz cselekedetekre. Egy szigetlakó úgy véli, ezekkel a cselekedetekkel akarták lecsillapítani a testüket. De a testet nem lehet lecsillapítani.

Az emberek hallgattak, de beszélt a föld: masni a fűben, gyöngyök hevernek az úton. Veronica évekkal később azt mondja majd, hogy ezek a gyöngyök gondolatok, és már nem szedi össze őket senki.

Valaki talált egy elszakított láncot Erin medáljával: „Tebenned bízom, Jézus”.

A lányokban nem volt annyi merészség, mint egy öreg szigetlakó asszonyban (bár nem tudom, igaz-e a történet): vásznat szótt és mosott, mellette jósolta is. A férjének nem akart. A nagybátyjának már igen:

- Egy nő miatt veszíted el a bögyörődöt – jósolta.
- Hazudsz – felelte a férfi, és kigombolta a sliccét.

A nő megharapta. (Aztán megbánta.)

*

Veronica beszélni akar. Erősen összeszorítja a szemhéját, elfordítja a tekintetét. Aztán fölemeli a szemöldökét, óvatosan mondja ki a szavakat, súlyt ad nekik. Ezek a legegyszerűbb szavak, mintha egy gyerek mondaná őket:

– Én ezt nem akartam. – Megsemmisítő, ahogy néz, ez az elítélt pillantása. Figyeli, hogy megértettem-e.

Volt kitépelt haj a padlón, sírás zubogó csap mellett, kiskanál mögé rejtett száj. Most úgy törnek elő belőle a szavak, mint a köhögés. Úgy beszél, mintha köhögne. Magas hangok, elnyúló mondatok.

– Ez már a szökés után történt. Félrevont a főnök, és azt mondta: maga biztos sokat szenvedett, olyan szomorú az arca.

– Vízet?

– A munkába menekültem, elvállaltam a legrosszabb műszakokat, túlórákat; ha megbetegedett valaki, és helyettest kerestek, mindenki lesütötte a szemét, de én rögtön föltartottam a kezem. Idióták, ha gyanították volna, hogy a munka tartott életben, munka közben nem gondolkodtam, nem kellett beszélnem. A hallgatás esik a legjobban, de az élet nem viseli el az ürességet, minél tovább hallgatok, annál kevesebb leszek. Néha nem tudom, mi történik, nem tudom, mi van itt és most. Néha makacsul bevillan egy-egy emlék, és olyan fájdalmasan valóságos, kiszakít az életből. Nehezemre esik leszállni a buszról, ha már felszálltam, nem akarok leszállni. Szeretem a munkát a szalag mellett, az ismétlődő mozdulatokat, eltereli a gondolataimat. Egy hónapban csak egyszer kell leülni a papírok mellé, kitölteni a táblázatokat. Egyórás koncentrációt kíván, de megesik, hogy nem vagyok képes rá. Ezért nem tudom eltéveszteni a ritmust, föl kell állnom, és mondogatnom: ma szép nap lesz, ma tényleg szép nap lesz.

*

Aznap reggel a legtöbb lakó a házába temetkezett. Lehetett volna mandarint szedni mások fáiról, nem vette volna észre senki. Senki sem ment ki a gyümölcsösbe, Dufne sem akart dolgozni. Ha elfogta a nyugtalanság, a szótárt lapozgatta, új szavakat keresett. Ezúttal két szócikk érdekelte: „igazságszolgáltatás” és „feloldozás”.

Gondolkodott még egy darabig a jelentésükön, vagy talán már a lányának írt e-mailt fogalmazta.

Ezt írta: „Úgy szerettelek, te ribanc”.

Mások is voltak, akik nem emelték fel a szemüket az asztalról. Zavaros, félig a szemhéjak alá rejtett szemek. Olyan volt, mintha alibit szereznének: nem látni, nem hallani, nem váltani szót. Csak a Fő tér köré gyűlt egy kis élet, ahol felfegyverzett rendőrök őrködtek. Szakad a veríték a homlokukról, mindkét kezük foglalt, nem tudnak megtörölközni. A közelben újságírók – körbejárnak, nézelődnek.

2004. szeptember 30., csütörtök. A Fiúk napja. Hét férfi ült a vádlottak padján: Buck, a két fia, Harvey és Sigga, és ott volt a tágabb család: Nico, Brayden, Bourne és Atkins.

Azt a faépületet használták a per lefolytatására, ahol addig a Sziget Tanácsa ülésezett. Emelvényen állt a hatalmas bírói asztal, mögötte, a falon Pitcairn címere és a Union Jack zászló. Két ajtaja volt az épületnek: az egyik a bíró és a közvádló jött be, a másikon a szigetlakók. Fontos, hogy ne ugyanazon az ajtón jöjjenek be, mint a megszállók, suttogták a szigetlakók.

A közvádló, Simon Moore le sem vette a szemét az ablakról, mióta megjelent a teremben, mintha menekülni és felejtetni akarna. Igaz, hogy sokéves tapasztalattal rendelkezett, de belebetegedett az előzetes kihallgatásokba. A férfiak rideg és pökhendi pillantásokkal követték. A tárgyalóterembe magabiztos léptekkel vonultak be, világoskék pólóban, rajta fehérrel hímzett „Bounty” felirattal. Azt mondták: „Bohózat ez a per, brit összeesküvés, merénylet a szuverenitásunk ellen”.

A pitcairni férfiak hivatalból kirendelt védőt kaptak, Paul Dacre-nek hívták. Valószínűleg ő beszélt rá Garwoodot arra, hogy tegyen vallomást, és tanúsítson megbánást. Állítólag ezt mondta neki:

– Tiéd a döntés, Garwood. Leülheted itt, vagy leülheted Angliában. Tudod, mit művelnek Angliában azokkal, akik kislányok szoknyája alá nyúlálnak?

– Hallgatnod kellene rá, Garwood. Meg akarja menteni az életedet.

– Garwood Watkins, elismered, hogy szexuálisan molesztáltad a tizenkét éves Erint 1972-ben, majd újra molesztáltad, amikor betöltötte a tizennegyedik évét?

– Beismerem, és mélységes sajnálatomat fejezem ki, tisztelt bíróság.

A vádlottak rokonai megátkozták Garwoodot – soha többé nem tartozik a Fiúk közé.

Rob Vinson, a kenti rendőrség nyomozója interjút adott az egyik új-zélandi újságnak: – Garwood magatartása alapján remélhető, hogy a többiek is változtatnak a stratégiájukon.

A közbíró az új-zélandi televízió kamerája előtt állva nyilatkozta: – Jó, hogy megkímélte a sértettet. A vallomástétel traumát okozott volna az áldozatnak.

A többiek nem vallották bűnösnek magukat.

Hosszan, órákig tartott a nők vallomástétele. Videofelvétel készült róluk, mert a per idején már Új-Zélandon voltak. Az egyik megfigyelőnek hányingere lett.

Buck ellen vallották:

„Úgy kezelt minket, mintha a háreme lennénk. Azt mondta: »hozzám tartozol«.

Tizenkét éves voltam.

Először az őserdőben támadott meg, egy másik alkalommal berántott egy csónakba a Bounty-öbölben. Nem mondtam el senkinek. Nem változtatott volna semmin. Bement az unokatestvéremhez is.

Ez aznap éjjel volt, amikor megszületett Buck kislfia.”

Bourne ellen:

„Csak tizenhárom éves voltam.”

Brayden ellen:

„Tizenkét éves voltam. Motorral jött, megkért, hogy segítsek a favágásnál. Kibált velem: »Ne sírj, mert beléd rakom!«.

Mindenről beszámoltam anyámnak. Ő új-zélandi, érzékenyebb. Bejelentette az erőszakot a Sziget Tanácsának ülésén. A polgármester hallgatott.

Pár nappal később a missziós épület lépcsőjén ültem, folyt a mulatság. Brayden odajött hozzám, és odadurragott. A többiek kiröhögtek.”

Harvey ellen:

„Nem tudtam elmenekülni előle.

Az iskolában találkoztunk, a szüleink együtt buliztak. Az egyik szobában ők, a másikban én és Harvey. Megerőszakolt, miközben a szüleink a jól sikerült hálszatról társalogtak a fal túloldalán.

Aztán bejött hozzám az öccsével, Siggával.”

Sigga ellen:

„Ő volt a legfiatalabb. Eleinte csak lefogta a kezemet, de úgy, hogy megdagadt. Nézte, ahogy mások erőszakolnak. Aztán már ő is követte a példájukat.”

Atkins ellen:

„Az adamstowni elkerülőn történt. Nem járt az úton senki.”

Nico ellen:

„Az első erőszakra szinte nem is emlékszem. Túl kicsi voltam. A másodikra emlékszem. Tízéves voltam. A budinál várt. Nem akartam kijönni. Imádkoztam, hogy menjen már el.

Megvárt.”

Október 6-án volt Buck tárgyalása. Egy szürke, beteges külsejű nő ült le a szék mögé, ahol az ítéletet várta a fia. Buck sietség nélkül beszélt:

– Hazugok a vádak. Lehet, hogy volt szexuális kapcsolatom tizenhat év alatti lányokkal, de nem emlékszem, mikor és milyen körülmények közt. Sosem kényszerítettem kislányokat nemi kapcsolatra.

A kihallgatás után Buck anyja megkérdezte a védőt:

– Ki tudja menteni ebből a mi Fiainkat?

Pár nappal korábban tett rájuk terhelő vallomást az unokahúga.

Másnap a bíróság meghallgatta a felvételt, amelyben Todd ellen vallott egy nő: „Tanítás után történt. Tizenkét éves voltam. A Bounty-öbölben fürödtem. Akkor bukkant fel Todd. Be volt indulva, megpróbált elkapni. Szerencsére volt úszótalpom.”

– Hazugság! – hördült fel Tod.

Aztán meghallgatták a többi felvételt. A Nico elleni vallomást: „Ünnepi ebédet adtak a Fő téren, eljött mindenki a szigetről. Aztán fogócskáztunk. Nico elkapott. Tízéves voltam.”

– Védencem elismerte a fent említett cselekményt. Ennek értelmében tett vallomást – válaszolta Paul Dacre Nico nevében. – Azt azonban tagadja, hogy többször molesztált volna más lányokat a szigeten. Az sem fedti a valóságot, hogy megerőszakolt egy hétéves kislányt.

Egyre sűrűbb a levegő a per körül. Félő volt, hogy meglincselik az áruelőket, mert az erőszak áldozatai mellé álltak. A sziget kormányzója elrendelte, hogy kobozzák el a harmincegy lőfegyvert. Addig ezekkel vadásztak kacsára a pitcairniek. Október 8-án az egyik lány visszavonta a vádat:

„Akartam a dolgot. Hat évig randevúztunk. Bourne nős volt, rejtőzködnünk kellett.”

– Szerettem őt – vallotta a bíróság előtt Bourne. – Elismerem, hogy volt közöttünk szexuális kapcsolat. Először a bozótban, a bolt mögött. Aztán az öbölben, fürdés után. Én harmincéves voltam, ő tizenhárom. Azt mondta, hogy élvezi, folytatni akarja. Havi egy alkalommal járhattunk össze, gyakrabban nem. Nem láttam ebben semmi erkölcstelent. A Pitcairn-szigeteken ez bevett dolog. Abban a tudatban nőttünk fel, hogy fiatalokkal szexelni teljesen normális dolog. Apáink

viselkedését másoltuk. Hogy sajnálom-e? Most természetesen sajnálom. Változnak az idők, most már nem tenném meg.

A többi sértett fenntartotta a vallomását. Eszerint Bourne orális szexre kényszerített egy ötéves kislányt. Egy másikat molesztált az üres templomban. Bourne-t tízrendbeli erőszakkal vádolták meg.

– Egy szó sem igaz az egészről – mondta.

Az egyik nő idézett egy levélből, amelyet az apjától kapott: „Ha ellenem valasz, azt sosem bocsátja meg neked sem a közösség, sem az apád.”

A vádlottak rokonai fenyegetőztek: mindenkit utolér a büntetés, aki megtöri a csendet.

Október 12-én hallgatta meg a bíróság a Buck ellen valló nőt: „Bejött a házamba. Szexet akart. Elutasítottam, kiabáltam. Kiment. Akkor született a fia.”

– Ostobaság. Nem voltam nála – háborgott Buck.

Tanúként idézték be azt az asszonyt, aki segédkezett a szülésnél:

– Buck valóban elhagyta egy kis időre azt a szobát, ahol a felesége szült, de az árnyékszékre ment. Sosem tenne ilyen ronda dolgot.

A további vallomások Nico ellen szóltak:

„Erőszakolt, ahogy csak akart. Nem voltam képes semmire. Azt mondta: »Csak feküdj, akkor gyorsabban elmegyek«. Nem mondtam el senkinek. Anyám és apám mindenért megvert. Félttem, hogy ezért is verést kapok. Anyám azt mondta, hogy a Fiúknak joguk van hozzám. Fájdalomban és gyengeségben nőtem föl. Nem bíztam senkiben, a nagynénéimben, az új-zélandi tanáromban sem, senkiben. Végül otthagytam a szigetet. Férjhez mentem. Húsz évig hallgattam, egészen mostanáig.”

Az egyik lány apja:

– Nico harmincéves volt, az én lányom tizenhárom. Éjszaka történt. Megpróbált bemászni a lányom hálószobájába az ablakon keresztül. Létrán mászott föl, de a lányom belökte a bokrok közé.

Nico:

– Hazugság!

Október 21-én tárgyalták Buck Nelson fiának ügyét:

– Harvey Nelson, elismeri az ötrendbeli erőszakot és a hétrendbeli erkölcssten viselkedést négy nővel szemben az 1988-tól 1999-ig terjedő időszakban?

– Elismerem, hogy szexuális aktusban vettem részt az unokatestvéremmel. Tizenegy vagy tizenkét éves volt. A terhemre rótt többi bűncselekményt nem ismerem el.

Harvey védője, Allan Roberts kért szót:

– Ne felejtjük el, tisztelt bíróság, hogy társadalmi normának számított a férfiak és a sokkal fiatalabb nők kapcsolata. A sértett, aki erőszakkal vádolja védencemet, és aki elsőként értesítette a bűnüldöző szerveket a pitcairni állítólagos bűncselekményekről, szerelmes leveleket írt Harvey Nelsonnak. Még azután is, hogy elhagyta a szigetet. Hideg és kegyetlen hazudozó ez a nő, összehord mindent, hogy magára vonja a figyelmet. Megvetett, bosszúszomjas nőszemélyt látok benne.

– Ez nem tartozik a tárgyhoz, tisztelt bíróság – vágott vissza a közvádoló, Simon Moore. – Harvey tíz évvel idősebb a sértettnél. Kihasználta a kislány nai-

vitását. Hízelt neki, játszott az érzéseivel, olyan helyzetet teremtett, ahol a kislány a tenyeréből evett. Amikor védekezni próbált, Harvey fizikai erőt alkalmazott. Azt se felejtjük el, hogy Harvey Nelson ugyanebben az időszakban két másik nővel is találkozgatott. A patkányirtó szakember volt az egyik, akit azért vezényeltek a szigetre, hogy leszámoljon a patkányokkal. Ha el tudott csábítani egy érett asszonyt, akkor nem lehetett nehéz dolga egy tizenegy éves gyerekkel.

Veronica figyelemmel kísérte a pereket. Azt mondja, érti, miért vonta vissza több nő is a vallomását.

– Amikor fenyegetve éreztem magam, nem jutottak el hozzám külső információk. Abban a meggyőződésben éltem, hogy tőle függök. Azt mondta, nem segít senki. Egy idő után kezdtem észrevenni a jó tulajdonságait: lehetett volna brutálisabb, de nem lett. Meg is verhetett volna, de csak kihasználta. Megfeledkeztem arról, hogy ez mind miatta van. Különösen olyankor, ha kedves volt, ha segített fölvenni a fát, vagy megjavította a biciklit. El voltam bűvölve, amikor az emberi arcát mutatta. Úgy is mondhatnám, hogy kialakult köztünk egyfajta kötődés. Az első pillanatban, amikor átvették az ügyet a britek, meg akartam védeni. A rendőrök és az ügyészek agresszorok voltak, megszállók. Akkor így láttam. Meg akartak változtatni valamit, amihez nekem már sikerült hozzászoknom. Össze voltam törve. Évekig nem tudtam választ adni magamban arra a kérdésre, ki vagyok valójában.

Október 24-én az egyik vádlott megfogta a felesége kezét.

– Velem maradsz, ha börtönbe kerülök?

Aznap tartották a záróbeszédeket. Elsőként a közvádló, Simon Moore szólalt fel:

– Némelyik nő már most kimondja, hogy vissza akar térni Pitcairnre. De abban biztosak akarnak lenni, hogy biztonságban élhetnek, és igazságot szolgáltatnak nekik.

Christopher Harder védőügyvéd:

– Tisztelt bíróság, megértést kérek védenőim, egyúttal a közösség nevében. A nehéz munkára képes, legerősebb férfiakat sújtó ítéletek a közösség halálát jelentenek. A sziget nem marad fenn nélkülük. Azt javaslom, hogy a vádlottak kérjenek bocsánatot a nyilvánosság előtt, a sértett nők pedig kapjanak pénzügyi ellátást.

A bíróság megismerkedett a Sydney-i Egyetem professzora, John Connell véleményével is: „A férfiak bebörtönzése büntetés lenne az egész közösség számára. Csak ezek a férfiak tudják elvégezni az áru kirakodását, csak ők tudnak csónakkal közlekedni, amely a hajókkal, vagyis a külvilággal köti össze a szigetet.”

– Vajon az ötvenmillió Anglia szükségleteire létrehozott bírósági rendszer beválik egy ötvenvalahány lakosú szigeten? – kérdezte Paul Dacre védőügyvéd.

A bíróság érezte a közösség nyomását. Ha túlságosan szigorú ítéletet hoznak – akkor megkövezhetik őket. Hasonló bűncselekményekért Angliában tizenkét évet adnak a bírók. A rabok néha meg sem érik a büntetés végét. Az egyik vádlott pánikba esett, amikor megtudta, hogyan bánták a brit cellákban a pedofilokkal. A Pitcairn-szigeteken nem volt börtön.

Az ítélethirdetés előtt Garwood levelet küldött az áldozatainak: „Mélységesen sajnálom.”

Bourne nyilatkozatot tett:

– Sajnállok mindent, amivel szenvedést okoztam nektek.

Az apja, Atkins nem volt hajlandó bocsánatot kérni.

– Tisztelt bíróság, Atkins Wood meghal, ha nem áztathatja a lábát a sós vízben – védte őt Dacre. Azt kérte, hogy hagyják szabadlábban a vádlottat, legalább addig, amíg jogerőre emelkedik az ítélet, és megépül a börtön.

Buckot több újságíró is megszólította. A ragyogó napfénytől elvakítva hunyorg a képeken.

– Számít arra, hogy elítélik? – kérdezte egy riporternő.

– Ez itt Pitcairn, ide nem ér el az angol jog.

A szigetlakók többsége osztotta a véleményét. Azt mondták: „Mi hozzuk meg az ítéletet, tartsátok tiszteletben a szabadságunkat.”

*

Október 29-én hirdettek ítéletet. Szótlan menet fordult be a Fő térre.

– Egyesek félelmükben hallgattak – mondja egy szigetlakó.

Mások hallgatása mögött állítólag az a remény bújt meg, hogy utoléri a büntetés a bűnösöket. Magukban mérlegeltek, az elégedettséget titkolni kellett. Hiszen egyszer majd kijönnek a Fiúk a börtönből. Itt pedig házakat kell építeni, halászni, együttműködni. Mindenki tudta, mi lett az árulok sorsa. Az az elgyötört arcú, leeresztett szemhéjú nő a fotón: Judy. Miután vallomást tett, az apja elzavarta otthonról. A nagyapja ribancnak nevezte. A bíróságon bocsánatért könyörgött az apjának, második esélyért esedezett. Senki sem tudja, hol van Judy.

A pitcairniek közül többen eltöprengtek: és ha minket is árulónak tartanak? Itt van mindenünk – az otthonunk, a családuink. Nincs semmi másunk. Ha megparancsolják, hogy hagyjuk el a szigetet az első hajóval, hova megyünk? Jobb, ha csöndben maradunk, és megvárjuk, míg az az angol bíróság szolgálatot.

Hat férfit ítél el a bíróság. Az ötvenöt vádpontból harmincötben találták őket bűnösnek. Todd Watkins korábbi polgármestert viszont felmentették.

– Csak egyszer érintett meg egy lányt erkölcstelen módon. A vád viszont nem mutatott be elegendő bizonyítékot, a bíróság ártatlannak ítélte.

Buck:

Bűnös kiskorúak ellen elkövetett ötrendbeli erőszakban és négyrendbeli erkölcstelen viselkedésben az 1964-től 1975-ig tartó időszakban. Egy erőszakot nem bizonyítottak rá. Nem ismerte el a terhére rótt cselekményeket. Három év börtönre ítélték.

Harvey:

Bűnös kiskorúak ellen elkövetett négyrendbeli erőszakban és ötrendbeli erkölcstelen viselkedésben az 1988 és 1999 közötti időszakban. Egy vádpont alól felmentették. Nem ismerte be az ellene felhozott vádakot. Hat év börtönre ítélték.

Atkins:

Bűnös kétrendbeli erőszakban. Nem ismerte el. Két év börtönre ítélték. Az életkorára való tekintettel (hetvennyolc éves) házi őrizetre változtatták a büntetést.

Bourne:

Bűnös kilencrendbeli erkölcstelen viselkedésért, kettőt ismert be. Négy további vádpont alól felmentették. Négyszáz óra közmunkára és pszichoterápiára ítélték.

Garwood:

Bűnös kétféle erkölcstelen viselkedésben, ezeket beismerte. Bűnbánatot tanúsított. Háromszáz óra közmunkára és pszichoterápiára ítélték.

Nico:

Bűnös egy sértett ellen elkövetett, többrendbeli erőszakban és hétrendbeli erkölcstelen viselkedésben. Nem vallotta magát bűnösnek. Az ítélethirdetés során megütötte Kathy Marks újságírónőt, aki megpróbálta lefényképezni. Öt év börtönre ítélték.

Sigga:

Bűnös háromrendbeli erőszakban. Három év, hat hónap szabadságtól való megfosztásra ítélték. Egy nappal az ítélet előtt feleségül vette Audrey-t. Sigga védője, Adrian Cook adta össze őket.

Amikor rátették a bilincset, odakiáltotta Audrey-nak: – Szeretlek! A hallgatóság zokogott a tárgyalóteremben.

Brayden:

Brayden pere 2009 januárjáig húzódott. A bíróság hat kiskorú lány ellen elkövetett erőszakban mondta ki bűnösnek. Hat év, hat hónap börtönre ítélték.

Brayden felesége ezt kiabálta a bírónak: – A pokol tüze égessen el!

MIHÁLYI ZSUZSA fordítása